

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
SESSION DE 1934-1935	N° 189		ZITTINGSJAAR 1934-1935
	SÉANCE du 13 Juin 1935	VERGADERING van 13 Juni 1935	

PROPOSITION DE LOI

instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers.

DÉVELOPPEMENTS

MADAME, MESSIEURS,

Les propriétaires de la surface peuvent justement s'inquiéter de la cessation de certaines exploitations minières. Il leur arrivera, en effet, de subir des dommages qui n'apparaîtront que plusieurs années après la fin de l'exploitation et qui trouveront-ils devant eux pour en répondre? Des sociétés en liquidation, insolubles peut-être, et parfois les sociétés elles-mêmes auront disparu.

Il y a bien l'article 58 des lois coordonnées sur les mines qui prévoit que le concessionnaire d'une mine « pourra être tenu de fournir caution, de payer toutes indemnités si ses travaux souterrains sont de nature à causer dans un délai rapproché, un dommage déterminé et s'il est à craindre que ses ressources ne soient pas suffisantes pour faire face à sa responsabilité éventuelle ».

Mais l'article continue en disant que « les tribunaux seront juges de la nécessité de cette caution et en fixeront la nature et le montant » et dès lors, comme cela fut prévu pendant les débats de la loi du 5 juin 1911, l'expérience montre que la dation de caution est exceptionnelle : le dommage déterminé imminent donnera plutôt naissance à une action en réparation et, d'autre part, rares sont les sociétés concessionnaires dont les ressources seront reconnues suffisantes pour parer à un dommage éventuel, d'autant plus que c'est au propriétaire demandeur à faire la preuve de l'insolvabilité apparente de la société charbonnière et de la possibilité de dégâts dans un délai rapproché contraire à l'équité.

Notre proposition vise à remédier à une situation en constituant pour la réparation des dommages causés à la surface, un Fonds national de garantie, alimenté par tous les concessionnaires de mines, qui d'ailleurs, après un certain délai, pourront rentrer

WETSVOORSTEL

tot instelling van een Nationaal Waarborgfonds voor het herstel der schade door kolenmijnen veroorzaakt.

TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

De eigenaars van de oppervlakte kunnen zich terecht verontrusten over het eindigen van sommige mijnexploitaties. Het kan inderdaad voorkomen dat zij schade ondergaan die slechts merkbaar wordt talrijke jaren na het eindigen van de exploitatie, en wie zullen ze dan nog vinden om aansprakelijk te stellen? Maatschappijen in liquidatie, niet bij machte te betalen misschien, en soms zullen de maatschappijen zelf verdwenen zijn.

Daar is wel artikel 58 van de samengeordende wetten op de mijnen, dat voorziet dat de vergunninghouder van eene mijn: « kan worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding indien zijn ondergrondse werken van zulken aard zijn dat zij, binnen een kort tijdsverloop, eene bepaalde schade kunnen veroorzaken, en indien het te vreezen is dat zijne middelen niet toereikend mochten zijn om de gevolgen van zijn mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden ».

Het artikel gaat echter verder en zegt dat: « de rechtbanken oordeelen over de noodzakelijkheid van dezen waarborg, en bepalen daarvan den aard en het bedrag », en zoo bewijst de ondervinding, zooals dit werd voorzien tijdens de besprekingen over de wet van 5 Juni 1911, dat het stellen van zekerheid uitzondering is: de bepaalde en dreigende schade zal eer aanleiding geven tot eene vordering tot herstel, en anderzijds zijn de vergunninghoudende maatschappijen, wier geldmiddelen zullen erkend worden als toereikend om een eventuele schade te herstellen, weinig in getal, te meer daar het de eigenaar-eischer is die bewijs moet leveren van de schijnbare insolventie van de mijnmaatschappij, en van de mogelijkheid van schade binnen een beperkten termijn, in strijd met de billijkheid.

Ons voorstel wil dien toestand verhelpen met, voor het herstel van de schade aan de oppervlakte veroorzaakt, een Nationaal Waarborgfonds te stichten, gestijfd door al de vergunninghouders van mijnen, die trouwens, na een zeker tijdsverloop, geheel of

en possession de tout ou partie de leurs versements. Ce Fonds de prévoyance aura la double vertu de garantir le paiement des dommages et d'inviter les concessionnaires de mines à ne point abandonner celles-ci sans avoir exécuté au mieux les travaux de sûreté prescrits par les règlements.

E. JENNISSEN.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

En vue de la cessation de certaines exploitations minières, il est créé un Fonds national de garantie pour la réparation des dommages causés à la surface par les travaux exécutés dans les mines. Le Fonds sera constitué par les versements de dix centimes par tonne de charbon extraite que feront les concessionnaires de mines et qui leur seront éventuellement restitués cinquante ans après la fin de leur exploitation.

Art. 2.

Le Fonds national jouira de la personnalité civile et pourra pendant ces cinquante années être appelé à la cause comme caution par la personne lésée qui introduira une action en réparation contre le concessionnaire responsable.

Art. 3.

Après ce délai de cinquante ans, les concessionnaires rentreront en possession de leurs versements, sous déduction :

1° Des sommes et frais que le Fonds national aura décaissés en leur lieu et place;

2° De la part, proportionnelle à ses versements, que chacun des concessionnaires devra supporter dans l'éventuel déficit d'un ou de plusieurs autres concessionnaires.

Art. 4.

Un arrêté royal règlera la mise en vigueur de la présente loi.

gedeeltelijk terug in het bezit kunnen komen van hunne stortingen. Dit voorzorgfonds zal de tweevoudige hoedanigheid bezitten de betaling te waarborgen van de schade, en de vergunninghouders van mijnen er toe aan te zetten deze niet te verlaten zonder de door de reglementen voorgeschreven veiligheidswerken op de beste wijze te hebben uitgevoerd.

E. JENNISSEN.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Er wordt, met het oog op het eindigen van zekere mijnontginningen, een Nationaal Waarborgfonds tot stand gebracht, dat tot zekerheid moet dienen voor het herstel der schade door de mijnwerken aan de oppervlakte veroorzaakt. Het Fonds wordt samengesteld uit de stortingen van tien centiem per ton steenkool door de mijnconcessiehouders uitgedolven, en die hun, eventueel, vijftig jaar na het einde hunner ontginning zullen terugbetaald worden.

Art. 2.

Het Nationaal Fonds zal rechtspersoonlijkheid bezitten en, binnen die vijftig jaar, als borg in de zaak kunnen geroepen worden door den benadeelden persoon, die een rechtsvordering tot herstel tegen den aansprakelijken concessiehouder zal instellen.

Art. 3.

Na dien termijn van vijftig jaar, zullen de concessiehouders weder in het bezit treden van hunne stortingen, mits aftrek :

1° Van de sommen en kosten door het Nationaal Fonds in hunne plaats uitgegeven;

2° Van het met hunne stortingen evenredig aandeel, dat ieder der concessiehouders in het eventueel tekort van een of meer andere concessiehouders te dragen heeft.

Art. 4.

De inwerkingstelling van de tegenwoordige wet wordt bij Koninklijk besluit geregeld.

E. JENNISSEN.

J. DESTREE.

A. BRIART.

G. HUBIN.

D. HORRENT.